

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 581/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mikuľakom, Františkánska 274/5, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 78/2017 z 21. februára 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“),

zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mikuľakom, Františkánska 274/5, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 78/2017 z 21. februára 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 29/2005 o náhradu mzdy a náhradu za nevyčerpanú dovolenku v súvislosti s neplatne skončeným pracovným pomerom (určenie neplatnosti výpovede bolo predmetom samostatného konania sp. zn. 12 C 803/2002, pozn.). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 29/2005 zo 7. októbra 2009 priznal žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 1. júna 2002 do 28. júna 2005 v sume 3 685,50 € (za šesť mesiacov trvania pracovného pomeru, pozn.). V tejto časti zostal rozsudok právoplatný, kým v ostatných výrokoch došlo k ich opakovanému zrušeniu odvolacím súdom. Ostatným rozsudkom sp. zn. 15 C 29/2005 z 13. októbra 2016 okresný súd rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke zo skôr priznanej sumy náhrady (3 685,50 €) úroky z omeškania. Vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľky zamietol, žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov konania a žalovanú zaviazal k úhrade súdneho poplatku.

Proti rozsudku okresného súdu z 13. októbra 2016 sťažovateľka podala odvolanie z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správny odvolaním sťažovateľky napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu, v akom bol dotknutý odvolaním sťažovateľky, a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Z odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd nepovažoval odvolacie argumenty sťažovateľky za dôvodné a tvrdenú nesprávnosť skutkových zistení nezistil.

Sťažovateľka v sťažnosti sumarizuje priebeh konania, pričom z veľkej časti uvádza obdobnú argumentáciu ako v odvolacom konaní vzťahujúcu sa k hodnoteniu vykonaných dôkazov a skutkovému stavu veci a namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom s týmto odôvodnením:

„Sťažovateľka je toho názoru, že rozhodnutia súdov sú arbitrárne a nerešpektujúce zákonnú úpravu. Arbitrárnosť rozhodnutí súdov vidí sťažovateľka najmä v tom, že v prejednávanom prípade došlo k (i) nesprávnemu hodnoteniu dôkazov, (ii) nerešpektovaniu kogentnej normy (interpretáciu), a rozhodnutie, ktoré je v rozpore s princípmi spravodlivosti, (iii) nesúladu záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami.

Podľa názoru sťažovateľky, konajúce súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pri ukončení pracovného pomeru ostávalo pracovné prádlo v areáli nemocnice-žalovanej. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z výpovedí svedkov...

Z toho logicky vyplýva povinnosť zamestnanca pridelené prádlo vrátiť zamestnávateľovi pri ukončení pracovného pomeru. ... Z týchto výpovedí, pri absencii relevantného dôkazu potvrdzujúceho opak vyplýva povinnosť zamestnanca odovzdať, resp. ponechať pridelený pracovný odev v priestoroch zamestnávateľ. ... Je bezpochyby preukázané, že po skončení pracovného pomeru bola sťažovateľke odňatá dispozícia s jej pracovným oblečením a týmto disponovala žalovaná ako zamestnávateľ.

Sťažovateľka je ďalej toho názoru, že konajúce súdy sa v súvislosti s odovzdávaním a preberaním pracovného oblečenia nevysporiadali so znením právnej úpravy upravujúcej režim ochranného oblečenia, čím vec nesprávne právne posúdili.

... Odovzдание pracovného oblečenia na základe výzvy zamestnávateľa nie je možné považovať za konkludentný úkon zamestnanca, ktorým vyjadruje svoju nevôľu zotrvať v pracovnom pomere, ako to zhodnotili konajúce súdy... Taktiež je potrebné prihliadať aj na špecifiká sťažovateľkou vykonávanej práce ako lekárky, pri ktorej sa jedná o zdravie a život ľudí, preto je pohyb osôb nachádzajúcich sa na oddelení bez súhlasu zamestnávateľa vylúčený.

Konajúce súdy vo svojich rozsudkoch poukázali na to, že sťažovateľka neosvedčila pracovnú pripravenosť a svojim konaním dala konkludentný súhlas s ukončením pracovného pomeru. Podľa názoru sťažovateľky je takýto záver nesprávny a na jej konanie

je potrebné aplikovať ust. § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právne úkony vyjadrené inak než slovami vykladajú podľa toho, čo spôsob ich vyjadrenia obvykle znamená. Pritom sa prihliada na vôľu toho, kto právny úkon urobil, a chráni sa dobromyseľnosť toho, komu bol právny úkon určený. Sťažovateľka bola vyzvaná zamestnávateľom k vybaveniu príslušných formalít súvisiacich s ukončením pracovného pomeru listom zo dňa 28. 05. 2002. Zo znenia doručeného listu je zrejmá vôľa zamestnávateľa ukončiť pracovný pomer so sťažovateľkou. Nie je možné považovať za nezáujem sťažovateľky zotrvať v pracovnom pomere, ak rešpektuje vôľu zamestnávateľa, najmä ak predtým dostatočným spôsobom preukázala svoj záujem zotrvať v pracovnom pomere a to zaslaním Oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnaní (list zo dňa 13. 03. 2002). Zákonná úprava explicitne neustanovuje postup zamestnanca, aké úkony má spraviť pri neplatnom skončení pracovného pomeru. Odporuje zásadám logiky, aby zamestnanec neodovzdal pracovný odev a ďalej požadoval od zamestnávateľa pridelenie práce, najmä ak tento dostatočne prejavil svoju vôľu ukončiť pracovný pomer a zamestnanec dal obvyklým a dostatočným spôsobom najavo záujem zotrvať v pracovnom pomere. Počas konania všetci svedkovia zhodne uviedli, že počas ich dlhoročnej práce pre zamestnávateľa sa nestretli s prípadom ukončenia pracovného pomeru s lekárom. Pretože zákon výslovne nestanovuje postup zamestnanca, ako prejaviteľ dostatočným spôsobom záujem zotrvať v pracovnom pomere, je ponechané na jeho zváženie, akú možnosť využije. Písomné oznámenie je najčastejším a dostatočne preukazným spôsobom prejavenia vôle. Zároveň z výpovedí svedkov vyplýva, že ak sa počas svojho pôsobenia na pracovisku nestretli s obdobným prípadom ukončenia pracovného pomeru s lekárom, ani samotná sťažovateľka o inom postupe než aký zvolila, nemohla mať vedomosť. Z týchto dôvodov nepožadovanie pridelenia práce nie je možné považovať za prejavenie nezáujmu sťažovateľky zotrvať v pracovnom pomere. Preukázanie záujmu o zotrvanie v pracovnom pomere sťažovateľka prejavila aj podaním žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v zákonom stanovenej lehote...

Podľa názoru konajúcich súdov sťažovateľka včas neosvedčila svoju pracovnú pohotovosť a to tým, že po ukončení konania o neplatnosť výpovede nastúpila spať do pracovného pomeru až na základe výzvy zamestnávateľa. Zákonník práce, ako všeobecný predpis upravujúci vzťahy medzi rôznymi subjektmi nemôže obsahovať postupy pri zaradení

do pracovného procesu vo všetkých pracovných odvetviach. Je preto na zvážení a posúdení konajúceho súdu zistiť záujem zákonodarcu spolu s dobrým usporiadaním vecí a spravodlivo rozhodnúť sporné situácie. Ako bolo vyššie uvedené, pracovný pomer sťažovateľky, resp. výkon jej povolania je špecifický a zároveň je potrebné brať na zreteľ aj dohody medzi účastníkmi konania. Pri ukončení súdneho konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, najmä ak toto konanie trvá dlhšie obdobie, je potrebné skúmať aj otázku zmeny podmienok u zamestnávateľa a tým aj nemožnosť nastúpenia zamestnanca do práce. To, že sťažovateľka nastúpila do práce bezodkladne po doručení výzvy, ktorá jej bola odoslaná 9 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku neznamena, že týmto úkonom neprejavila dostatočný záujem pracovať. ... Nie je možné a ani akceptovateľné, aby zamestnanci svojvoľne došli na oddelenie a tam vykonávali svoju prácu. Sťažovateľka počas konania uviedla, že po ukončení konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa informovala o podmienkach nástupu do práce, pričom jej bolo oznámené, že má počkať na výzvu zamestnávateľa. Z dôvodu odstupe času už nebolo možné identifikovať konkrétnu osobu, avšak o existencii takejto dohody svedčí aj to, že zo strany zamestnávateľa neboli vykonané voči sťažovateľke žiadne opatrenia, ku ktorým mal v súlade s platnou právnou úpravou oprávnenie. ...S prihliadnutím na všetky okolnosti je zrejmá existencia dohody, ako to tvrdí sťažovateľka, keďže nie je možné očakávať od zamestnanca svojvoľné nastúpenie do práce bez predchádzajúcej dohody so zamestnávateľom. V čase ukončenia konania o neplatnosť výpovede sťažovateľka prejavila záujem o čo najskorší nástup do práce, avšak nemohla takto učiniť bez vedomia zamestnávateľa. Preto je možné jej okamžité uposlúchnutie výzvy považovať za dostatočne prejavenie záujmu na ďalšom zamestnávaní.

Súdy sa pri rozhodovaní vo veci zaoberali aj otázkou hľadania si práce zo strany sťažovateľky, kde súd prvej inštancie konštatoval, že sa jednalo o fiktívno-iluzórne hľadanie si zamestnania. S takýmto názorom nie je možné súhlasiť. Bolo preukázané, že sťažovateľka si aktívne hľadala prácu...

Podľa presvedčenia sťažovateľky konajúce súdy na daný prípad ústavne súladným spôsobom neaplikovali relevantnú právnu normu uvedenú vyššie a nedostatočným spôsobom posúdili nároky vyplývajúce z neplatného skončenia pracovného pomeru.

Sťažovateľka je toho názoru, že rozhodnutím súdov bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú ochranu a právo na spravodlivý proces ako aj jeho základné právo vlastníť majetok, resp. právo na pokojné užívanie svojho majetku.

Sťažovateľka je toho názoru, že dostatočným spôsobom preukázala svoje tvrdenia a tieto sa opierajú o príslušnú právnu úpravu. Naopak, konajúce súdy sa dostatočným spôsobom s touto právnou úpravou nevysporiadali, túto neaplikovali a vec preto nesprávne posúdili...“

Na základe tejto argumentácie sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, v ktorom vysloví porušenie je základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke trovy konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať

zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd jej vec nesprávne právne posúdil a napadnutý rozsudok je arbitrárny. Zo sťažnosti zároveň vyplýva, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy malo dôjsť v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ako dôsledok ich porušenia.

Vzhľadom na námietky sťažovateľky ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a v tejto súvislosti považoval za vhodné poukázať na relevantnú časť napadnutého rozsudku, v ktorej krajský súd okrem poukazu na (podľa jeho názoru) presvedčivú argumentáciu rozsudku súdu prvého stupňa uviedol:

«Výrok rozsudku ktorým žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania zo sumy 3 685,50 eur t. j. ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené nebol napadnutý odvolaním, stal sa právoplatný, preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

Rozsudok v napadnutých výrokoch (v zamietavej časti, trovách konania a súdnom poplatku ...) je vecne správny...

Odvolačí dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplýnuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplýnuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti,

eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C. s. p..

Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňou tvrdená nesprávnosť skutkových zistení a nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov vykonaných v priebehu konania zo spisu nevyplýva. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vychádzajú z dôkazov vykonaných spôsobom zodpovedajúcim procesným pravidlám konania pred súdom. Súčasné sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, ktorá znamená, že tá zo strán sporu, ktorá z určitých skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, musí k týmto skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Bola to žalobkyňa, ktorá si uplatnila nárok na náhradu mzdy a náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Bolo preto na nej, aby k vlastným tvrdeniam o nároku na náhradu mzdy a náhradu za nevyčerpanú dovolenku predložila alebo označila hodnoverné dôkazy. Splnenie dôkaznej povinnosti však neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Súd prvej inštancie dôkazy navrhnuté žalobkyňou konfrontoval s dôkazmi označenými žalovanou. Jednotlivé dôkazy vyhodnotil v jednotlivosti, ale aj vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani aby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo aby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor...

Súd prvej inštancie sa po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom pri doplnení dokazovania riadil právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení. Doplnil dokazovanie na zistenie, či nedošlo u žalovanej k zmene podmienok a tým aj nemožnosti nastúpenia zamestnanca do práce. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny záver, že u žalovanej nedošlo k zmene podmienok na gynekologicko-pôrodníckej klinike, na ktorej žalobkyňa pracovala. Konštatovanie súdu o tom, že žalobkyňa včas neosvedčila svoju pracovnú pohotovosť tým, že po ukončení konania o neplatnosť výpovede nastúpila späť do pracovného pomeru až na základe výzvy zamestnávateľa, odvolací súd hodnotí ako správne vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa svoje tvrdenie o tom, že sa informovala o podmienkach nástupu do práce a bolo jej oznámené, že má počkať na výzvu zamestnávateľa tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie, nepreukázala. Tvrdenie, že v čase ukončenia konania o neplatnosť výpovede do práce nemohla nastúpiť bez vedomia

zamestnávateľa a uvedená skutočnosť je podľa nej dôkazom o tom, že okamžité uposlúchnutie výzvy je potrebné považovať za dostatočné prejavenie záujmu na ďalšom zamestnávaní, nemožno hodnotiť ako osvedčenie pracovnej pohotovosti bez preukázania aktivity z jej strany o nástupe do práce. V konaní nebola preukázaná ani pravdivosť tvrdenia žalobkyne, že do práce nemohla nastúpiť z dôvodu, že v civilnom oblečení nemohla chodiť na pracovisko a vykonávať prácu sekundárnej lekárky, keďže musela odovzdať „biele prádlo“ a tým jej žalovaná ako zamestnávateľ mala nepriamo brániť vo výkone práce. V konaní bolo preukázané, že v roku 2002 sa pracovné odevy nevracali u žalovanej, lekári pracovné odevy nebrali domov, tieto zostávali u žalovanej a čistili sa pre ich ďalšie používanie, teda vzhľadom na zaužívanú prax, podľa ktorej lekári pracovný odev si preberali priamo na pracovisku, uvedená okolnosť jej nemohla brániť v nástupe do práce tak, ako to konštatoval aj súd prvej inštancie. Je zrejmé, že podmienkou pre nástup do práce nebolo zabezpečenie si pracovného odevu, pretože tento odev by jej bol daný priamo na pracovisku tak, ako to bolo obvyklé na oddelení, kde žalobkyňa pracovala. Tvrdenie žalobkyne, že nemohla mať vedomosť o možnosti žiadať žalovanú o pridelenie práce, keďže z výpovedí svedkov vyplynulo, že počas svojho pôsobenia na pracovisku sa nestretli s obdobným prípadom ukončenia pracovného pomeru s lekárom, nie je spôsobilé preukázať, že žalobkyňa sa aktívne zaujímalala o možnosť nástupu do práce u žalovanej. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že zo správania sa žalobkyne jednoznačným spôsobom vyplynulo, že nemala záujem, resp. nezaujímalala sa o pracovné miesto zodpovedajúce jej vzdelaniu a uchádzanie sa o zamestnanie, ktoré nezodpovedalo jej kvalifikácii v danom prípade predstavovalo iba formálne plnenie povinností preto, aby naďalej bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie a tým vlastne splnila formálne podmienku, že do pracovného procesu sa nemohla zapojiť z objektívnych dôvodov. Za takýchto okolností nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že písomné oznámenie o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní je dostatočne preukázaným spôsobom prejavenia vôle, ktoré by odôvodňovalo priznanie náhrady mzdy aj za dobu dlhšiu ako 6 mesiacov.

Za správny je potrebné považovať záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa nevznikol nárok na náhradu za nevyčerpanú alikvotnú časť dovolenky za rok 2002, keďže jej takýto nárok za obdobie od 1. 6. 2002 do 31. 12. 2002 nevznikol lebo jej v zmysle § 61 ZP prináleží nárok na náhradu mzdy. Do tejto náhrady však neprináleží nárok na náhradu

mzdy za nevyčerpanú dovolenku. Žalobkyňa nesplnila ani ďalšiu podmienku pre vznik nároku na dovolenku a to skutočný výkon práce aspoň 60 dní pri zohľadnení, že prekážky v práci zamestnanca z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru sa nepovažujú ani za výkon práce pre účely dovolenky v zmysle § 55 ods. 2 nar. vl. č. 233/1988 Zb.»

Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie a napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke, pričom svoje závery zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil. Krajský súd a pred ním aj okresný súd podľa názoru ústavného súdu vnútorne konzistentným a logickým spôsobom odôvodnili zistený skutkový stav a aplikovali naň relevantnú právnu úpravu.

Nesprávne právne posúdenie veci namietané sťažovateľkou vo veľmi všeobecnej rovine (rozpor s výkladovým pravidlom pre právne úkony) ústavný súd nezistil. Argumentácia sťažovateľky je v podstatnom založená na inom hodnotení vykonaných dôkazov a nesúhlase s tým, že neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam. Všeobecné súdy podľa názoru ústavného súdu vyhodnotili všetky skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom. Ústavný súd navyše konštatuje, že nie je súdom skutkovým a neprináleží mu prehodnocovať skutkové zistenia všeobecných súdov, ktoré vyvodili z vykonaných dôkazov.

Zároveň ústavný súd upriamuje pozornosť na predmet konania, ktorým bola náhrada mzdy z neplatne skončeného právneho pomeru po tom, čo sťažovateľke už skorším právoplatným rozhodnutím bola priznaná náhrada za 6 mesiacov trvania neplatne skončeného pracovného pomeru. Výška náhrady za ostatné uplatňované obdobie trvania neplatne skončeného pomeru závisela v zásade od voľnej úvahy súdu, keďže sa na jej výšku vzťahuje moderačné oprávnenie súdu, ktorý môže (na návrh protistrany) túto náhradu pomerne znížiť alebo úplne nepriznať. Všeobecné súdy konajúce vo veci sťažovateľky pomerne rozsiahlym vykonaným dokazovaním zisťovali skutkové okolnosti prípadu len na účel posúdenia spravodlivosti priznania náhrady aj za toto ďalšie obdobie, príp. jej

výšky. Ide teda o rozhodnutie, ktoré záviselo od úvahy všeobecného súdu a ak takáto úvaha nevybočí z medzí a hľadísk ustanovených platným právom, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, keďže nesignalizuje žiadnu priamu príčinnú súvislosť s možným porušením jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018